

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců Mgr. Jana Passera a JUDr. Jana Rutsche, v právní věci žalobkyně o. s. S. v. a k., a. s., se sídlem v T., P. 1689, zastoupené JUDr. Valerií Vodičkovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Vodičkova 40, proti žalovanému Ministerstvu financí, se sídlem v Praze 1, Letenská 15, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2004, čj. 8 Ca 134/2003 – 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Finanční ředitelství v Ústí nad Labem provedlo u žalobkyně kontrolu věcně usměrňovaných cen vodného a stočného za rok 2000 a na základě této проверки jí uložilo dle § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění platném pro rozhodné období (dále jen „zákon o cenách“), pokutu. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný tak, že jej jako opožděné zamítl a rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem potvrdil.

Žalobu proti tomuto rozhodnutí městský soud odmítl dle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb, soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V odůvodnění rozsudku podrobně popsal skutkový stav věci. Zmíněné rozhodnutí finančního ředitelství o uložení pokuty bylo žalobkyni doručeno 27. 1. 2003, lhůta pro podání odvolání tedy končila 11. 2. 2003. Odvolání však bylo žalobkyní přes správné poučení o opravném prostředku nesprávně

zasláno žalovanému., který jej již nemohl postoupit Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem v odvolací lhůtě, a takto ji zachovat. Proto o odvolání žalovaný rozhodl, jak shora uvedeno. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dle dodejky dne 22. 4. 2003. Žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného byla soudu doručena osobně 3. 6. 2003.

Soud poukázal na ustanovení § 17 odst. 6 zákona o cenách, dle kterého nesouhlasí-li účastník řízení s rozhodnutím orgánu, který pokutu uložil, může po vyčerpání řádných opravných prostředků podat do 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí o opravném prostředku návrh na přezkoumání rozhodnutí příslušnému soudu. V daném případě lhůta pro podání žaloby počala běžet 23. 4. 2003, posledním dnem pro podání žaloby o soudu či pro její předání k poštovní přepravě byl tedy čtvrtek 22. 5. 2003. Pokud byla podána až dvanáct dnů po uplynutí této lhůty, jedná se dle soudu o žalobu opožděnou, a z toho důvodu ji odmítl. Za irelevantní považoval skutečnost, že rozhodnutím ministra financí ze dne 4. 7. 2003, čj. 16/38 447/2003, bylo žalobou napadené rozhodnutí postupem dle § 65 a násl. zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), změněno tak, že v jeho výroku byla zrušena slova „a rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem se potvrzuje“.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobkyně nejprve vymezila její důvody. Odkázala na § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla dle ní oporu ve spisech, respektive je s nimi v rozporu. Dále namítla nezákonnost usnesení soudu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Žalobkyně vyzdvihla skutečnost, že rozhodnutí žalovaného bylo změněno rozhodnutím ministra financí v řízení o mimořádném opravném prostředku dle § 65 správního řádu, způsobem shora uvedeným. Z toho dovodila, že rozhodnutí žalovaného je nulitní, tedy že jí dne 22. 4. 2003 ani doručeno být nemohlo. Naopak formálně správné rozhodnutí představovalo teprve zmíněné rozhodnutí ministra financí, které jí bylo doručeno 4. 7. 2003. Až od doručení tohoto rozhodnutí je dle žalobkyně možno počítat lhůtu pro podání žaloby. I kdyby však rozhodnutí žalovaného nulitní nebylo, pak až dne 4. 7. 2003 bylo žalobkyni doručeno poslední rozhodnutí o opravném prostředku ve smyslu § 17 odst. 6 zákona o cenách. Ten totiž nerozlišuje mezi doručením rozhodnutí o řádných nebo mimořádných opravných prostředcích. Proti tomuto rozhodnutí však již žalobkyně žalobu podat nemohla, neboť jí v tom bránila a brání překážka litispendence v podobě již podané žaloby v projednávané věci. Tuto žalobu proto nelze považovat za opožděnou, neboť lhůta pro její podání počala běžet až po doručení zmíněného rozhodnutí ministra financí, tedy dnem 5. 7. 2003. Proto navrhla, aby napadené usnesení městského soudu bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaný plně ztotožnil se závěry městského soudu o opožděnosti podané žaloby. Vyslovil také nesouhlas s názory

žalobkyně o nicotnosti rozhodnutí žalovaného a o počátku běhu lhůty pro podání žaloby v návaznosti na doručení rozhodnutí ministra financí o mimořádném opravném prostředku. Dle jeho názoru navíc žalobkyně nevyužila ve správním řízení všechny opravné prostředky, protože odvolání podala opožděně, tedy není splněna jedna z podmínek soudního řízení. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Z obsahu správního i soudního spisu přezkoumal nejprve skutkový stav věci. Zjistil, že se nijak neliší od popisu, který učinil soud v odůvodnění svého rozhodnutí. Nejdůležitější fakta jsou shora popsána. Potom již mohl přistoupit k posouzení důvodnosti konkrétních stížných námitek. Předně neshledal, že by rozhodnutí žalovaného bylo nicotným jenom proto, že byl jeho výrok upraven rozhodnutím ministra financí dle § 65 správního řádu. Nejvyšší správní soud připomíná, že se k institutu nicotnosti právního rozhodnutí ve své judikatuře opakovaně vyjadřoval a odkazuje v tomto směru kupříkladu na rozsudek svého rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001 – 96 (č. 793/2006 Sb. NSS), který se touto problematikou obšírně zabývá. Ve stručnosti pouze poznamenává, že za nicotné je považováno toliko rozhodnutí, které trpí tak těžkými vadami, že je za rozhodnutí nelze vůbec považovat. To rozhodně není případ přezkoumávaného rozhodnutí žalované. Zmíněným rozhodnutím ministra financí bylo pouze formálně uvedeno znění jeho výroku do souladu s ustanovením § 60 správního řádu.

Stejně tak není důvodná druhá stížná námitka žalobkyně, protože vychází z mylného výkladu ustanovení § 17 odst. 6 zákona o cenách. Z jeho shora citovaného znění totiž nesporně plyne, že lhůta 30 dnů pro podání žaloby počne plynout po doručení rozhodnutí o řádném opravném prostředku, neboť právě vyčerpání řádných opravných prostředků představuje podmínku řízení před soudem, jak lze dovodit z předchozí části této normy. Ostatně tento princip je možno ve správním soudnictví považovat za zásadu, vždyť i § 5 s. ř. s. stanoví, že nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zákon. Ohledně této zásady tedy ustanovení § 17 odst. 6 zákona o cenách výjimku nepředstavuje. Domyšleno ad absurdum, pokud by platil závěr žalobkyně, pak vzhledem k lhůtám pro podání mimořádných opravných prostředků stanoveným například ve správním řádu, by bylo možné podávat žaloby proti rozhodnutím správních orgánů i několik let po jejich doručení účastníkům řízení, což je v příkrém rozporu jak s principem právní jistoty, tak se základními principy a smyslem správního soudnictví. Žalobkyně rovněž pominula, že v případě

pravdivosti její argumentace by posuzovaná žaloba byla podána naopak předčasně, což by mělo zcela shodné procesní následky.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že v souzené věci důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s. neshledal a uzavřel, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji za použití ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 2, 3 (§ 120) s. ř. s., když neúspěšná stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu